

Arrest

nr. 271 054 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, allen van Salvadoraanse nationaliteit, op 23 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Y(...)E(...) A(...)M(...)(hierna: eerste verzoekende partij) verklaart geboren te zijn in 2006. H(...)S(...) A(...)M(...) (hierna: tweede verzoekende partij) verklaart geboren te zijn in 2004.

1.2. Op 7 augustus 2020 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 mei 2021 worden verzoekers afzonderlijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

1.3. Op 12 juli 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van elke verzoeker een beslissing tot een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.4. De eerste bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, AMYE, bezit de El Salvadoraanse nationaliteit en je bent afkomstig uit San Salvador. Je bent geboren op (...) 2006. Je hebt jouw land van herkomst verlaten op 21 november 2018 in het gezelschap van jouw moeder MDGFG (O.V. X) en stiefvader GROU (O.V. X). Op 14 december 2018 dienden jouw moeder en stiefvader een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In dit verzoek werd op 22 augustus 2019 door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus beslist genomen. Op 20 september 2019 dienden uw moeder en stiefvader een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 20 maart 2020 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw moeder en stiefvader gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 7 augustus 2020 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeld je dat je vreest gedwongen gerekruteerd te worden door de "mara's" (bendes), meer bepaald de "Mara 18", die jou en je broer intimideerden. Jullie werden telkens om gunsten door de bende gevraagd, maar weigerden hierop in te gaan. Indien jullie dit niet deden dreigden ze ermee je familie te vermoorden. Uiteindelijk besloten je ouders het land te verlaten.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je een getuigenis van jouw voetbaltrainer met een kopie van zijn paspoort neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde tijdens haar verzoek van 14 december 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uit jouw verklaringen blijkt dat je verwijst naar dezelfde elementen als werden aangehaald door jouw moeder en die niet overtuigend werden bevonden door het CGVS, gevolgd door de RvV. Je verklaart dat je vreest gedwongen gerekruteerd te worden door de Mara 18 (CGVS YE, p.10-11). Deze vrees werd reeds aangebracht door jouw moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. In haar verklaringen kon ze deze vrees niet in concreto aantonen. Ze slaagde er niet in aan te tonen dat ze niet bij machte was om jou en jouw broer hieraan te onttrekken aan deze pogingen

(zie administratief dossier). Jouw verklaringen kunnen geen ander licht werpen op deze vaststelling en liggen in de lijn van jouw moeder haar verklaringen. Zowel jij als jouw broer tonen niet aan dat jullie gedwongen gerekruteerd zullen worden door de “mara’s” bij een terugkeer naar El Salvador.

Uit jouw verklaringen blijkt dat jij je op dezelfde feiten baseert als jou broer. Bijgevolg verwijst het CGVS in haar motivatie dan ook naar de motivatie in de beslissing van jouw broer HS (O.V. 8.764.369) die je hierna kan lezen. Jouw verklaringen kunnen geen ander licht werpen op deze vaststelling en liggen in de lijn van jouw moeder haar verklaringen. Zowel jij als jouw broer tonen niet aan dat jullie gedwongen gerekruteerd zullen worden door de “mara’s” bij een terugkeer naar El Salvador. Zo verklaar je nu dat de bedreiging waarover je sprak bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eigenlijk slechts intimidatie was (CGVS HS, p. 3). Je had dit eerder anders aangebracht uit schrik voor een afwijzing. Wanneer er jou wordt gezegd door de protection officer dat wat je nu verklaart op het CGVS overeen lijkt te komen met wat je verklaarde op DVZ, geef je dan aan dat er een probleem was met interpretatie (CGVS HS, p. 3); later tijdens het onderhoud spreek je zelf ook weer over een vorm van intimidatie door de bende (CGVS HS, p. 13). Jouw broer YE spreekt ook meer van intimidatie door de bende dan van bedreigingen (CGVS YE, p. 10, 11). Hieruit kan worden afgeleid dat er geen ernstige bedreigingen werden geuit ten aanzien van jou of jouw broer door een bende. Dit blijkt ook uit jouw andere verklaringen. De bendeleden zouden jou en jouw broer om gunsten gevraagd hebben, waar jullie niet op ingingen, en gevraagd hebben om bij hen te komen omdat dit in de “mode” is. Verder hebben ze niks gedaan of andere bedreigingen geuit (CGVS HS, p. 13; YE, p. 11, 12, 13). U verklaart nog dat ze zeiden dat ze jullie familie zouden doden indien jullie niet zouden gehoorzamen (CGVS HS, p. 13, YE, p. 13). Echter hebben ze nooit iets gewelddadig tegen jou ondernomen (CGVS HS, p. 13). Jou zouden ze éénmaal geduwd hebben maar daar is verder niks uit voort gekomen (CGVS YE, p. 14). Je weet zelfs niet meer wanneer dit incident juist plaatsvond (CGVS HS, p. 13). Hierna is er niks meer gebeurd zeg je, of je kan het je toch niet meer goed herinneren (CGVS SH, p. 14). Jouw broer zegt dan weer dat ze jullie nog meer intimideerden (CGVS YE, p. 14). Indien dit daadwerkelijk het geval was is het opmerkelijk dat jij je dit niet meer zou herinneren. Jullie zouden uit schrik uiteindelijk gestopt zijn met de voetbalschool maar wel naar school zijn blijven gaan, wat er toch niet op wijst dat jullie vrees dermate groot was (CGVS HS, p. 14, YE, p. 12). Je weet niet wie de bendeleden zijn (CGVS HS, p. 13), maar jouw broer kent dan weer wel jongens bij de bende (CGVS YE, p. 13). Of er andere kinderen in de wijk of op de voetbal dezelfde problemen als jullie kennen weet je niet (CGVS HS, p. 14; YE, p. 12). Als ze naar jullie huis kwamen slaagde jouw moeder erin ze weg te sturen zonder dat er problemen waren en zonder dat ze jouw moeder iets aandeden (CGVS HS, p. 13; YE, p. 13, 14). Dit alles wijst niet op ernstige pogingen tot gedwongen rekrutering via directe of indirecte gegronde bedreigingen door deze bende.

Bovendien kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat elke jongen van jouw leeftijd het risico loopt gerekruteerd te worden door de bendes. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn individuele merites beoordeeld worden en ook volgens de UNHCR Guidelines moeten de individuele omstandigheden in overweging genomen worden bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zelfs indien verzoekers binnen een risico profiel vallen. Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat jouw profiel als jongere op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat jij in jouw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat jou betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en je bleef hierover in gebreke.

Naast dit alles verwijst je nog naar de andere problemen die jouw moeder en stiefvader zouden hebben gekend (YE, p. 13) maar deze werden door het CGVS, gevolgd door de RvV niet als bewezen beschouwd (zie administratief dossier). Je kan dan ook niet volstaan met nogmaals naar deze ongeloofwaardige problemen te verwijzen om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming voor jou rechtvaardigen.

De documenten die worden neergelegd kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststelling. De brief van jouw voetbaltrainer vertoont een gesolliciteerd karakter en is niet afkomstig van een officiële instelling. Het betreft een persoonlijke getuigenis die an sich weinig bewijswaarde heeft. De kopie van het paspoort van die persoon voegt verder niets toe.

De opmerkingen op het persoonlijk onderhoud bezorgd aan het CGVS door uw advocaat op 14 juni 2021 betreffen enkel opmerkingen betreffende de schrijffouten in namen en plaatsnamen maar deze raken niet de kern van uw verklaringen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in

Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bende gerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.5. De tweede bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, AMHS, bezit de El Salvadoraanse nationaliteit en je bent afkomstig uit San Salvador. Je bent geboren op (...) 2004. Je hebt jouw land van herkomst verlaten op 21 november 2018 in het gezelschap van jouw moeder MDGFG (O.V. 8.746.369) en stiefvader GROU (O.V. 8.746.369). Op 14 december 2018 dienden jouw moeder en stiefvader een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. In dit verzoek werd op 22 augustus 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 20 september 2019 dienden jouw moeder en stiefvader een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 20 maart 2020 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw moeder en stiefvader gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 7 augustus 2020 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving hiervan vermeld je dat je vreest gedwongen gerekruteerd te worden door de “mara’s” (bendes), meer bepaald de “Mara 18”. Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je een brief van jouw voetbaltrainer met een kopie van de 1ste blz. van diens paspoort neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde tijdens haar verzoek van 14 december 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uit jouw verklaringen blijkt dat je verwijst naar dezelfde elementen als werden aangehaald door jouw moeder en die niet overtuigend werden bevonden door het CGVS, evenals door de RvV. Je verklaart dat je vreest gedwongen gerekruteerd te worden door de "Mara 18" (CGVS HS , p. 10, 11). Deze vrees werd reeds aangebracht door jouw moeder in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (zie administratief dossier). In haar verklaringen kon ze deze vrees niet in concreto aantonen. Ze slaagde er niet in aan te tonen dat ze niet bij machte was om jou en jouw broer hieraan te onttrekken aan deze pogingen.

Jouw verklaringen kunnen geen ander licht werpen op deze vaststelling en liggen in de lijn van jouw moeder haar verklaringen. Zowel jij als jouw broer tonen niet aan dat jullie gedwongen gerekruteerd zullen worden door de "mara's" bij een terugkeer naar El Salvador. Zo verklaar je nu dat de bedreiging waarover je sprak bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eigenlijk slechts intimidatie was (CGVS HS , p. 3). Je had dit eerder anders aangebracht uit schrik voor een afwijzing. Wanneer er jou wordt gezegd door de protection officer dat wat je nu verklaart op het CGVS overeen lijkt te komen met wat je verklaarde op DVZ, geef je dan aan dat er een probleem was met interpretatie (CGVS HS , p. 3); later tijdens het onderhoud spreek je zelf ook weer over een vorm van intimidatie door de bende (CGVS HS , p. 13). Jouw broer YE spreekt ook meer van intimidatie door de bende dan van bedreigingen (CGVS YE, p. 10, 11). Hieruit kan worden afgeleid dat er geen ernstige bedreigingen werden geuit ten aanzien van jou of jouw broer door een bende. Dit blijkt ook uit jouw andere verklaringen. De bendeleden zouden jou en jouw broer om gunsten gevraagd hebben, waar jullie niet op gingen, en gevraagd hebben om bij hen te komen omdat dit in de "mode" is. Verder hebben ze niks gedaan of andere bedreigingen geuit (CGVS HS , p. 13; YE, p. 11, 12, 13). U verklaart nog dat ze zeiden dat ze jullie familie zouden doden indien jullie niet zouden gehoorzamen (CGVS HS , p. 13, YE, p. 13). Echter hebben ze nooit iets gewelddadig tegen jou ondernomen (CGVS HS , p. 13). Jou zouden ze éénmaal geduwd hebben maar daar is verder niks uit voort gekomen (CGVS YE, p. 14). Je weet zelfs niet meer wanneer dit incident juist plaatsvond (CGVS HS , p. 13). Hierna is er niks meer gebeurd zeg je, of je kan het je toch niet meer goed herinneren (CGVS SH, p. 14). Jouw broer zegt dan weer dat ze jullie nog meer intimideerden (CGVS YE, p. 14). Indien dit daadwerkelijk het geval was is het opmerkelijk dat jij je dit niet meer zou herinneren. Jullie zouden uit schrik uiteindelijk gestopt zijn met de voetbalschool maar wel naar school zijn blijven gaan, wat er toch niet op wijst dat jullie vrees dermate groot was (CGVS HS , p. 14, YE, p. 12). Je weet niet wie de bendeleden zijn (CGVS HS , p. 13), maar jouw broer kent dan weer wel jongens bij de bende (CGVS YE, p. 13). Of er andere kinderen in de wijk of op de voetbal dezelfde problemen als jullie kennen weet je niet (CGVS HS , p. 14; YE, p. 12). Als ze naar jullie huis kwamen slaagde jouw moeder erin ze weg te sturen zonder dat er problemen waren en zonder dat ze jouw moeder iets aandeden (CGVS HS , p. 13; YE, p. 13, 14). Dit alles wijst niet op ernstige pogingen tot gedwongen rekrutering via directe of indirecte gegronde bedreigingen door deze bende.

Bovendien kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat elke jongen van jouw leeftijd het risico loopt gerekruteerd te worden door bendes. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn individuele merites beoordeeld worden en ook volgens de UNHCR Guidelines moeten de individuele omstandigheden in overweging genomen worden bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zelfs indien verzoekers binnen een risicoprofiel vallen. Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat jouw profiel als jongere op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat je in je land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat jou betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en je bleef hierover in gebreke.

Naast dit alles verwijst je nog naar de andere problemen die jouw moeder en stiefvader zouden hebben gekend (CGVS HS , p. 13) maar deze werden door het CGVS, gevolgd door de RvV, niet als bewezen beschouwd (zie administratief dossier). Je kan dan ook niet volstaan met nogmaals naar deze ongeloofwaardige problemen te verwijzen om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatuut.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming voor jou rechtvaardigen.

De documenten die worden neergelegd kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststelling.

De brief van jouw voetbaltrainer vertoont een gesolliciteerd karakter en is niet afkomstig van een officiële instelling. Het betreft een persoonlijke getuigenis die an sich weinig bewijswaarde heeft. De kopie van het identiteitsbewijs van die persoon voegt verder niets toe.

De opmerkingen op het persoonlijk onderhoud bezorgd aan het CGVS door uw advocaat op 14 juni 2021 betreffen enkel opmerkingen betreffende schrijffouten in namen en plaatsnamen, maar deze raken niet de kern van uw verklaringen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop je je beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggelid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchteling van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, 48/7, 57/6/2 *juncto* 62, 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de artikelen 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de onafhankelijkheidsplicht en de onpartijdigheidsplicht.

2.2. Vooreerst geven verzoekers een theoretische uiteenzetting omtrent de ontvankelijkheid van een eigen verzoek om internationale bescherming ingediend door een minderjarige die door zijn ouders begeleid wordt. Ze vervolgen dat hun moeder in haar verzoek om internationale bescherming verklaard heeft in hoofdzaak afpersing en vervolging te ondergaan en te vrezen door de bende genaamd "18". Uitgebreid gaat zij in op de verergerende afpersing en doodsb bedreigingen door bendeleden in en tegen de handelszaak die zij uitbaat. Ook verklaart hun moeder te vrezen vermoord te worden en dat haar zonen gerekruteerd zouden worden door de bende. Verzoekers stellen dat zij in hun respectievelijke gehoren op het CGVS nieuwe en persoonlijke feiten aanbrengen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Hun moeder had een vrees geuit ten aanzien van haar kinderen, maar het was niet meer dan een loutere vermelding. Volgens verzoekers had de commissaris-generaal deze vrees niet ernstig genomen. Voor het overige was haar relaas volledig anders dan de vrees die haar minderjarige kinderen koesteren. Het was dus noodzakelijk dat zij een eigen verzoek om internationale bescherming zouden indienen, om die feiten uitgebreid te kunnen vertellen en hun specifiek profiel aan te kaarten. Verzoekers stellen ook dat ze nieuwe feiten aanbrengen die de intimidatie door de bende "18" aantonen.

Verzoekers geven aan dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud hebben aangehaald dat de bende hen persoonlijk benaderd heeft en gevraagd heeft om voor hen te werken, dat zij en hun ouders door hun weigering tot de bende toe te treden of voor hen te werken met de dood bedreigd werden. Verzoekers verklaren dat de intimidaties, bedreigingen en het geweld nauw met elkaar verbonden waren en op hen gericht waren. Verzoekers meenden dat ze op een heel doorleefde manier uitgelegd hebben hoe de druk van de bende permanent was. In dit verband benadrukken verzoekers dat hun vader door de bendes vermoord werd.

De tweede verzoeker stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk verklaard heeft dat de bende het huis waar hij woonde meermaals binnenviel om te schuilen voor een politieoperatie. Verzoekers vervolgen dat The International Crisis Group het confisqueren van huizen door bendes bespreekt als een fenomeen dat leidt tot gedwongen rekrutering en mensen op de vlucht dwingt. Dit zijn nieuwe feiten die worden aangebracht door de verzoekers en een eigen verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen conform 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Ze vrezen niet enkel gerekruteerd te worden door de bende "18", maar ze stellen te vrezen dat zowel hun familieleden als zijzelf het risico lopen door de bende vervolgd te worden wanneer ze weigeren.

In een tweede onderdeel van hun middel gaan verzoekers in op de begrippen 'bepaalde sociale groep' in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit doen ze door enerzijds de algemene definitie door de UNHCR Guidelines weer te geven en anderzijds door de mara-problematiek in El Salvador te bespreken. De mara-problematiek in El Salvador bespreken verzoekers aan de hand van de volgende rapporten: European Asylum Support Office (EASO), EASO Guidance on membership of a particular social group, maart 2020, p. 23; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, 15 maart 2016, HCR/EG/SLV/16/01, p. 12 en p.17; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Fact Sheet El Salvador*, oktober 2020; International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 november 2018 en UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Submission for the Universal Periodic Review – El Salvador - UPR 34th Session*, 2019. Verder beschrijft the International Crisis Group in een commentaar hoe kinderen vanaf zeer jonge leeftijd gerekruteerd worden door de bendes en als sociale groep een groot risico lopen. Het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties geeft in het kader van de meest recente Universal Periodic Review bij de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties aan El Salvador aanbevelingen die een grimmig beeld schetsen van de situatie van kinderen en jongeren ten overstaan van bendegeweld- en rekruteringen. Verzoekers stellen dat de verwerende partij aldus rekening had moeten houden met het gegeven dat verzoekers behoren tot een bijzondere sociale groep. Verzoekers stellen dat indien de verwerende partij het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet nauwgezet had toegepast op hun situatie zij als vluchtelingen erkend zouden geweest zijn, gelet op de huidige veiligheidssituatie in El Salvador en hun specifiek profiel. Volgens verzoekers blijkt dit uit een lezing van de algemene landinformatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissingen verwijst in samenhang met hun specifiek profiel.

Verzoekers menen dat ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in hun geval van toepassing is. In dit verband betogen ze: *"Hoewel omwille van het wijdverspreid karakter van het geweld in El Salvador, elk*

Salvadoraanse onderdanen in wezen het risico loopt om afgeperst te worden of om getroffen te worden door het geweld veroorzaakt door gewapende groepen in dat land, komen sommige (groepen) personen om verschillende redenen gemakkelijker in het vizier van maras en dienen daarom beschermd te worden.

Verzoekers vallen onder minstens drie specifieke profielen:

Als jongeren blootgesteld aan rekrutering en bendege geweld

Als personen die zich verzetten tegen bende

Als familieleden van personen met een bijzonder risicoprofiel (handelaars, in casu).”

Hierna gaan verzoekers in op de verschillende risicoprofielen die ze menen te hebben. Ten eerste stellen verzoekers dat uit de Guidelines van het UNHCR over El Salvador blijkt dat het profiel van kinderen en jongeren als bijzonder “at risk” moet worden beschouwd. In dit verband citeren verzoekers uit UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, 15 maart 2016, HCR/EG/SLV/16/01, p. 35-36 en E. Welsh, «The Path of Most Resistance: Resisting Gang Recruitment as a Political Opinion in Central America’s Join-or-Die Gang Culture », Pepperdine Law Review, vol. 44, December 2017, pp. 1101-1102. Vervolgens citeren zij uit de Guidelines van het UNHCR over El Salvador met betrekking tot het profiel van personen die zich verzetten tegen de bende-autoriteit en weigeren hulp te verlenen of toe te treden. Beide verzoekers stellen dat ze hebben aangetoond dat ze geconfronteerd werden met bendege geweld en gedwongen rekrutering te vrezten hadden. Verzoekers stellen dat in hoofde ook rekening dient gehouden te worden met het gegeven dat hun vader werd vermoord door de bendes in El Salvador. Dit werd niet betwist door het CGVS. Na het overlijden van zijn vader is de tweede verzoeker bij zijn grootmoeder gebleven. Zijn familie heeft echter beslist om hem naar hun moeder te sturen omdat hij in de buurt van de grootmoeder te veel in aanraking kwam met de bendes. Hierop citeren verzoekers uit de verklaringen van hun moeder die zij tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Voorts benadrukken verzoekers dat de tweede verzoeker duidelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangehaald heeft dat hij bij zijn grootmoeder vertrokken is omwille van de intimidaties van bende 18. Verzoekers benadrukken dat de tweede verzoeker nog zeer jong is, dat zijn vader reeds gedood werd door bendeleden en dat hij diende te verhuizen omwille van de bendes. Bijgevolg klonken de nieuwe intimidaties van de bendes als een doodsbedreiging voor hem. Hij kon absoluut niet in El Salvador blijven om op te groeien.

Verder stellen verzoekers dat uit de bijgebrachte guidelines van het UNHCR blijkt dat ze geen bescherming kunnen krijgen van hun nationale autoriteiten tegen de bendes omwille van de bijzondere hoge corruptie- en straffeloosheidsgraad in El Salvador. Verzoekers stellen dat hetzelfde blijkt uit de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in El Salvador die door verzoekers bijgebracht wordt.

In een derde onderdeel van het middel betogen verzoekers dat:

“a) Wat betreft de intimidatie

a.1. Wat betreft de intimidatie tegen de verzoekers

Het CGVS lijkt in eerste instantie niette betwisten dat verzoekers het slachtoffer waren van intimidatie, maar vervolgens uit de bestreden beslissing daar toch twijfels over.

Het CGVS besluit dus verkeerdelijk dat "er geen ernstige bedreigingen werden geuit tegen jou of jouw broer door een bende". Dit voldoet echter niet om te oordelen dat de vrees van verzoekers ten aanzien van de bendes ongegrond zou zijn. Bij hun vertrek uit El Salvador waren verzoekers amper 12 en 14 jaar oud. De intimidaties gingen enkel nog stijgen met hun leeftijd om uiteindelijk tot een gevaar voor hun leven te komen zouden ze de rekrutering blijven weigeren.

Er is sprake van een gewelddadig incident waar volgens het CGVS echter "niets uit voort gekomen [is]" en waarbij verzoeker wordt verweten het niet exact genoeg in de tijd te kunnen situeren.

Verzoeker H.S. [A. M.] geeft echter wel een verklaring waarom het tot slechts een gewelddadig incident kwam:

[...]

De intimidaties hadden dermate een impact op de verzoekers dat ze hun bewegingen buitenshuis tot het absolute minimum beperkten. Niet lang na dit incident zijn ze gevlucht, zodat het geweld ook niet verder geëscaleerd is.

a.2. Wat betreft het feit dat verzoekers verder school liepen na de intimidaties en het stoppen met naar de voetbalschool te gaan

Het CGVS verwijt de verzoekers dat ze nadat ze doodsbedreigingen, intimidaties en een gewelddadig incident ondergingen uit schrik ophielden met naar de voetbalschool te gaan maar naar school bleven gaan.

Het CGVS stelt dat dit "er toch niet op wijst dat jullie vrees dermate groot was

(CGVS Y.E. & H.S. [A. M.] p. 21

Verzoeker [H. S. A. M.] gaf aan dat verzoekers een andere vorm van transport gebruikten om naar school te gaan:

[...]

Het eerder-geciteerde rapport van The International Crisis Group beschrijft deze situatie:

"Salvadorans living in "red zones" have to spend hard-earned money on private transport or after-school programs so that their kids don't come into contact with gangs."*

Het naar school sturen middels privaat transport kan dus net de enige manier zijn om kinderen weg te houden van de bendes die hen trachten te rekruteren.

Het CGVS leidt af uit de verklaringen van verzoekers dat er na het gewelddadig incident "niets meer gebeurd [is]".

(CGVS Y.E. & H.S. [A.M.] p, 2)

Verzoekers maken echter aannemelijk dat ze sindsdien het merendeel van de tijd binnenshuis doorgebracht hebben, tot aan hun vlucht uit het land.

Zo geeft verzoeker Y.E. [A.M.] aan dat hij weinig contact met andere kinderen kon onderhouden:

[...]

Het risico gedwongen gerekruteerd te worden was in hoofde van de verzoekers dermate groot dat ze gedwongen thuisbleven en onderdoken.

Het CGVS maakt hier bijgevolg een foute inschatting van het risicoprofiel van verzoekers omwille van het misbegrepen feit dat verzoekers enerzijds vermeden buitenshuis te gaan en anderzijds toch nog naar school gingen.

a.3. Wat betreft het feit of verzoekers al dan niet de benedeleden kenden

Aan de verzoekers worden tegenstrijdigheden verweten wat betreft het feit dat de verzoeker Y.E. [A.M.] wel benedeleden zou kennen en verzoeker [H.S. A. M.] niet weet wie de benedeleden waren.

(CGVS Y.E. & H.S. [A.M.], p, 2)

In de eerste plaats dient gezegd dat de vraag tweemaal verschillend werd gesteld aan beide verzoekers:

"Kende je er iemand van die bende" en "Ken je jongens die bij de bende gingen".

De ene vraag peilt ernaar of verzoeker de benedeleden kende, de andere vraag peilt ernaar of hij andere jongens kende die wil ingingen op de pogingen om te rekruteren. Daarnaast wordt in geen van beide gevallen doorgevraagd of gespecificeerd waarom deze vraag gesteld wordt. Ook de graad van "kennen" wordt niet toegelicht, wat uiteraard zeer verschillend kan geïnterpreteerd worden.

Verder verklaarde verzoeker H.S. [A.M.] verklaarde dat hij tot 2016 in het huis van zijn oma woonde

[...]

Het is dus goed mogelijk dat beide verzoekers en andere kennissenkring of vrienden hadden omdat ze lange tijd in een andere gezin opgroeiden, wat kon nagevraagd worden bij twijfel hieromtrent.

Het is dus niet redelijk de verzoekers tegenstrijdigheden te verwijten in hun relaas die in grote mate afhangen van de vragen die het CGVS al dan niet gesteld heeft of het gebruik van niet verder gespecificeerde begrippen.

a.4. Wat betreft het feit dat verzoekers niet wisten of er andere kinderen gerekruteerd werden

Het CGVS verwijt de verzoekers dat ze niet wisten of andere kinderen ook gerekruteerd werden door de bendes.

(CGVS Y.E. & H.S. [A.M.], p, 2)

Deze vraag waar verzoekers geen antwoord op konden geven, had enkel betrekking op de andere jongens van de voetbalschool:

[...]

Terzelfdertijd geeft de oudste verzoeker H.S. [A.M.] wel aan dat hij weldegelijk weet had van het gedwongen rekruteren van andere jongeren door de bende:

[...]

De jongste verzoeker Y.E. [A.M.] geeft inderdaad eenmaal aan dat hij niet weet of andere jongeren gedwongen gerekruteerd werden.

[...]

Toch verklaart de verzoeker daarna duidelijk dat ook hij weldegelijk weet dat andere jongeren gerekruteerd werden:

[...]

Het CGVS stelt dus verkeerdelijk dat verzoekers geen aanwijzingen van ernstige pogingen tot rekrutering aanbrengen doordat ze niet weten of andere jongeren ook doelwit van deze bende waren.

Dat was weldegelijk het geval en blijkt ook wanneer het CGVS de vragen anders gesteld heeft.

Hoewel het CGVS besluit dat er in hoofde van beide verzoekers bijzondere procedurele noden aanwezig waren, hebben ze hier geen rekening gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoekers op het ogenblik van de feiten noch op het ogenblik van het persoonlijk onderhouden.

De beweerde tegenstrijdigheden zijn dus of niet aanwezig in het relaas of te wijten aan beperkte vraagstellingen en verantwoordden niet te stellen dat er geen aanleiding is uit te gaan van ernstige pogingen tot gedwongen rekrutering.

b) Wat betreft het gedrag van de mareros

b.1. Wat betreft het feit dat de mareros het huis van verzoeker binnenvielen

Het CGVS verzaakte verder in te gaan op de feiten in verband met de invallen in het huis door verzoeker H.S. [A.M.] aangehaald. De invallen in het huis van de familie van verzoekers toont aan dat de bedreigingen en intimidaties samengingen met gewelddaden, strafrechtelijke inbreuken en schending van de het gezinsleven van verzoekers.

Deze invallen dreigden de familie van verzoekers en verzoekers zelf zowel op de radar van de bendes zelf te plaatsen als in gevaarlijke situaties tegenover de politie- en ordetroepen waarvoor de bendes zich verscholen.

Het CGVS laat dit feit echter geheel achterwege in haar inschatting en motivering betreffende het niet toekennen van de vluchtelingenstatus.

c) Besluit: wat betreft de algemene geloofwaardigheid van verzoekers

c.1. Wat betreft de te verwachten houding van bendeleden

Samengevat zou aan verzoekers, indien hun verzoek ontvankelijk was beoordeeld, de hoedanigheid van vluchtelingen ontzegd zijn omdat hun relaas geen risico op ernstige schade of vervolging aantoonde, volgens het CGVS.

De tegenstrijdigheden die het CGVS echter aanhaalt als redenen hiervoor zijn deels een gevolg van het niet verder vragen, het niet in rekening nemen van de jeugdige leeftijd van verzoekers en deels niet aanwezig in het relaas van verzoekers. Het CGVS leest het relaas fragmentarisch in de zin dat bijvoorbeeld latere beweringen van verzoekers betreffende de gerekruteerde jongeren die ze kennen gewoonweg genegeerd lijken te worden.

Bij afwezigheid aan objectieve elementen die aan de geloofwaardigheid van verzoekers kon doen twifelen, heeft het CGVS zich dan ook uitsluitend gebaseerd op de hierboven uiteengezette elementen.

In dit verband wensen verzoekers te verwijzen naar een recent arrest geveld in een soortgelijke zaak, waarin de hoedanigheid van vluchtelingen tevens werd geweigerd aan Salvadoraanse onderdanen omwille van het feit dat hun gedragingen en degenen van de bendeleden ongeloofwaardig opkwamen:

[...]

Ook in een andere soortgelijke zaak heeft uw Raad deze ongestaafde, subjectieve appreciatie van het CGVS betreffende de te verwachten houding van bendeleden en vluchtelingen op de vingers getikt:

[...]

De leer van deze rechtspraak moet mutatis mutandis worden toegepast op huidige zaken.

Het risicoprofiel en gedrag van verzoekers als reactie op de intimidaties en bedreigingen zijn in overeenstemming met de beschikbare informatie over El Salvador.

[...]

c.2. Wat betreft de appreciatie van het risico bij terugkeer

Het CGVS heeft zich, in de bestreden beslissingen, tevreden geacht door te stellen dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat het verblijf in het buitenland van verzoekers bij terugkeer naar El Salvador geen aanleiding geeft tot een risico op blootstelling aan behandeling bedoeld in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

De intimidaties waarvan verzoekers het slachtoffer waren in El Salvador wordt nochtans niet volledig ongeloofwaardig bevonden door het CGVS. In die omstandigheden lopen verzoekers wel een ernstig risico in geval van terugkeer, omdat de bendeleden het vertrek van verzoekers zullen interpreteren als een poging om aan hun macht te ontsnappen.

Dit blijkt uit recente rechtspraak van uw Raad, die meent dat de (appreciatie van de) oorspronkelijke reden van vlucht uit El Salvador niet verward mag worden met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd:

[...]

Het CGVS verwijst naar rapporten van het COI (COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants dd. 17 december 2020 en COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire dd. 12 oktober 2020) die het risico op afpersing van terugkeerders bevestigen.

Echter, de loutere mogelijkheid om in aanraking met afpersing te komen volstaat, luidens het CGVS, niet als een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS had het persoonlijk risico op vervolging en ernstige schade dat verzoekers lopen bij terugkeer moeten onderzoeken.

Dit is niet gebeurd.

Zodoende zijn de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd.”

In een vierde onderdeel van hun middel zetten verzoekers uiteen waarom hen het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. Vooreerst geven verzoekers aan dat ze de verschillende motieven uit de bestreden beslissingen weerlegd hebben, dat er hen geen tegenstrijdigheden kunnen verweten worden en ze verder voldoen aan alle voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verder verwijzen verzoekers naar een nota van vzw Nansen inzake de bewijslast. Ze benadrukken hun jonge leeftijd en het gegeven dat hen geen gebrek aan medewerking kan verweten worden. Ze vervolgen dat artikel 4.1. van de Kwalificatierichtlijn slechts gedeeltelijk werd omgezet in de Belgische wetgeving en verwijzen naar het M.M.-arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2013 inzake de samenwerkingsplicht. Verzoekers stellen dat de verwerende partij hen op geen enkel ogenblik geïnformeerd heeft over lacunes in hun relaas of lacunes in het voorgelegd bewijsmateriaal.

In een vijfde onderdeel van hun middel stellen verzoekers dat hun hoedanigheid van vluchteling dient erkend te worden, daar ze tot de sociale groep behoren van jongeren die riskeren het doelwit te zijn van rekrutering of “*vervolgingsakten*” vanwege de mareros, als jongeren die het gezag van de mareros betwisten en als terugkeerders. Verzoekers vervolgen dat uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat minderjarigen en jongeren een bijzonder groot risico lopen op rekrutering door bendes. Voorts hebben de maras een grote controle over leven van de jongeren. Hierdoor zijn ze beperkt in hun bewegingsvrijheid en hun recht op onderwijs. Verzoekers verwijzen naar hetgeen ze reeds hoger hebben uiteengezet. Ze citeren ook opnieuw uit de UNHCR Guidelines en de EASO Guide pratique de l'EASO: Conditions à remplir pour bénéficiaire de la protection internationale van april 2018. Verzoekers vervolgen dat ze zich meermaals verzet hebben tegen het gezag van de mareros doordat ze geweigerd hebben om bepaalde opdrachten voor hen te vervullen. Het UNHCR wijst personen die zich in El Salvador tegen bendes verzetten aan als mogelijk nood hebbend aan internationale bescherming.

Met betrekking tot hun hoedanigheid van returnees zetten verzoekers uiteen: *“In de bestreden beslissing analyseert het CGVS de hoedanigheid van returnees van verzoekers in geval van (gedwongen) terugkeer naar El Salvador exclusief vanuit het oogpunt van de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet.*

Verzoekers menen dat dit een foutieve analyse betreft en dat hun hoedanigheid van returnees in geval van terugkeer in hoofdorde vanuit het oogpunt van de erkenning van de vluchtelingenstatus moest worden onderzocht, en dus in eerste instantie op grond van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Een returnee of terugkeerder naar El Salvador behoort inderdaad tot een specifieke sociale groep in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

In dezelfde zin kunnen Afghaanse onderdanen erkend worden als vluchtelingen omwille van hun vervolgingsvrees in geval van terugkeer wanneer ze « verwesterd » zijn of als dusdanig kunnen worden geacht. Ze dienen dan erkend op basis van hun behoren tot de specifieke sociale groep van Afghaanse returnees die als verwesterd worden beschouwd 3°. Dezelfde redenering moet, mutatis mutandis, worden toegepast tot Salvadoraanse returnees die worden beschouwd over financiële middelen te beschikken.

In casu moet worden geacht dat de gedwongen returnees naar El Salvador een specifieke sociale groep vormen, waarvan het vervolgingsrisico dus in hoofdorde vanuit het oogpunt van art. 48/3 Vreemdelingenwet dient onderzocht te worden.

De jeugdige leeftijd van verzoekers doet niets af aan de redenering dat zij en/of hun gezinsleden over financiële middelen zouden beschikken.

Zowel verzoekers zelf als hun gezinsleden lopen het risico op afpersing, vervolging en doodsb bedreigingen bij terugkeer.

Het relaas van verzoekers Y.E.[A. M.] en H.S. [A. M.] en van verzoekster [F. G. M. D.] toont aan dat bedreigingen tegen verschillende leden van de familie worden gericht.

De jonge leeftijd van verzoekers vrijwaart hun dus niet van het risico dat ze lopen als returnee.

De gedwongen returnees naar El Salvador worden inderdaad als een groep met een onveranderlijk kenmerk beschouwd, ander dan het risico om vervolgd te worden, nl. het feit in het buitenland te hebben verbleven en dus hierdoor te worden geacht over financiële middelen te beschikken.

Dit is trouwens wat het CGVS zelf erkent in de bestreden beslissing wanneer het stelt:

« Een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. »

In geval van terugkeer lopen verzoekers inderdaad het risico om slachtoffers te worden van

« mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat », omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland hebben verbleven en dat zij daarvoor worden geacht over financiële middelen te beschikken.

Het feit dat dit louter een risico betreft en geen zekerheid - in de bestreden beslissing onderlijnt het CGVS dat dit kan leiden tot afpersing - is geen reden om te beschouwen dat dit geen gegronde vrees voor vervolging zou vormen, overeenkomstig de hierboven geciteerde Guidelines van het UNHCR volgens dewelke « een verzoeker niet hoeft aan te tonen dat alle leden van een bepaalde sociale groep het risico lopen te worden vervolgd om het bestaan van een bepaalde sociale groep vast te stellen ». Minstens diende dit risico als dusdanig worden onderzocht, wat de bestreden beslissing niet heeft gedaan: ze heeft zich ertoe beperkt te achten dat dit geen gegronde vrees voor vervolging is, daar afpersing in El Salvador een wijdverspreid fenomeen is, zodanig dat een returnee niet meer risico zou lopen op afpersing bij zijn terugkeer in het land dan een persoon zonder migratieachtergrond.

Zodoende heeft het CGVS dus het behoren van verzoekers tot de specifieke sociale groep van returnees die een verhoogd risico lopen op vervolgingen omwille van het feit dat zij geacht worden over financiële middelen te beschikken, niet onderzocht.

De Guidelines van het UNHCR over de veiligheidssituatie stellen, wat betreft de situatie van returnees in El Salvador:

[...]

De conclusies van de COI Focus over returnees in El Salvador, waar de bestreden beslissing naar verwijst, stellen verder:

[...]

Overeenkomstig deze verslagen maken verzoekers dus deel uit van de specifieke groep van « deportees who had left El Salvador because of specific problems with a gang » of van « Salvadoriens qui ont connu des problèmes de sécurité avant leur départ » en zijn zij als dusdanig « at particular risk ».

Echter werd hun situatie vanuit dit oogpunt niet geanalyseerd door het CGVS. Het CGVS heeft de situatie van « iedere Salvadoraan die terugkeert » geanalyseerd, terwijl de situatie van verzoeker niet kan gelijkgesteld worden met degene van « iedere Salvadoraan die terugkeert ». Hun situatie moest dus in concreto worden geanalyseerd als degene van terugkeerders die « at particular risk » zouden zijn in geval van terugkeer, wat niet is geschied.

De bestreden beslissing zelf stelt inderdaad dat uit een verslag van IOM van 2019 blijkt dat de terugkeerders stellen dat zij voornamelijk geëmigreerd waren omwille van de economische situatie, wat niet het geval van verzoekers is.

Het CGVS heeft dus de onvergelykbare categorieën vergeleken wat betreft het risico in geval van terugkeer, nl. personen die beroep doen op internationale bescherming en economische migranten.

Trouwens, zelf het vermeend verminderd risico van vervolging bij terugkeer voor returnees die initieel het land verlieten omwille van economische redenen, en niet omwille van vervolgings-akten waarvan zij het slachtoffer waren geweest, is verre van duidelijk.

Zo stelt een verslag van IDMC van september 2018 dat returnees die bij hun vertrek uit El Salvador voorheen geen of weinig problemen kenden alsnog bij terugkeer een risico lopen omdat de maras vermoeden dat ze geld hebben

« simply because they are deportees »

Volgens dit verslag zijn returnees bijzonder kwetsbaar voor afpersing en kennen ze moeilijkheden om sociaal en economisch te re-integreren, waardoor ze ook het risico lopen om gerekruteerd te worden door maras.

Louter overvloedig wenst verzoeker nog op te merken dat het CGVS een foutieve lezing doet van het geciteerd COI Focus over returnees in El Salvador. Zo stelt de bestreden beslissing:

[...]

Er bestaat dus vooreerst een tegenstrijdigheid in de redenering van het CGVS, die enerzijds stelt dat er geen systematische opvolging is van de veiligheidssituatie van Salvadoraanse returnees en dat de informatie hierover beperkt is, en anderzijds - in de navolgende zin - toch stelt dat Salvadoranen die

terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden.

Deze twee stellingen maken een tegenstrijdigheid uit, daar het CGVS stelt dat er beperkte informatie is over de veiligheidssituatie van returnees maar dat returnees eigenlijk niet meer « at risk » zouden zijn als Salvadoranen die niet emigreerden. Dit zijn twee stellingen die « onderling met elkaar in strijd » zijn, volgens de definitie van het Van Dale woordenboek.

Verder nog is de lezing dat het CGVS doet van het geciteerd COI Focus niet correct. Dit verslag stelt immers :

- 1) Een bron stelt dat terugkeerders niet beschermd zullen zijn tegen de onveiligheid die algemeen verspreid is in El Salvador;
- 2) Drie bronnen stellen dat een persoon die terugkeert uit het buitenland beschouwd kan worden als een potentiële bron voor afpersing;
- 3) IOM vermeldt categorieën van Salvadoranen die bij terugkeer kwetsbaarder zijn;
- 4) De Belgische autoriteiten beschikten, op 11 december 2019, niet over enige bevestigde informatie over een verhoogd risico voor Salvadoraanse returnees, vergeleken met Salvadoranen die niet gemigreerd hadden;
- 5) Volgens UNICEF riskeren kinderen en families die een gevaar hebben ontvlucht nog meer « at risk » te zijn bij hun terugkeer, als ze gedwongen en zonder steun of bescherming dienen terug te keren;
- 6) Volgens een andere bron verergert de terugkeer de factoren die aan de grondslag lagen van de initiële emigratie voor personen die de onveiligheid hebben ontvlucht en bij terugkeer niet durven terug te gaan naar hun oorspronkelijke gemeenschap;
- 7) Volgens een andere bron is de voormalige lidmaatschap van een bende of het dragen van tatoeages een bijkomend risicofactor in geval van terugkeer naar El Salvador.

Er worden dus achtereenvolgend zeven bronnen geciteerd, waarvan zes stellen dat een terugkeer naar El Salvador een verergerende factor is dat returnees aan een bijzonder risico van vervolging onderwerpt, en één bron die stelt over geen informatie te beschikken wat betreft zulk verhoogd risico.

Hieruit concludeert het CGVS echter dóódsimpel:

[...]

Dit is intellectueel oneerlijk en strookt niet met de termen van het verslag opgesteld door de diensten van het CGVS zelf, en waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt.

Tot slot kan de situatie van verzoekers niet gelijkgesteld worden met de situatie van Salvadoranen die niet migreerden, of zelfs met hun situatie voor hun vertrek.

In geval van terugkeer zouden zij inderdaad snel geïdentificeerd worden als terugkerende migranten en zouden zij geen job meer hebben, wat hen bijzonder kwetsbaar zouden maken voor afpersing – en hen zodoende in de specifieke doelgroep plaatsen van personen die bijzonder « at risk » zijn van een afpersing of van andere vervolgingsakten, zoals een verslag van International Crisis Group het terecht stelt:

[...]

(stuk B.2)

Een ander verslag van ICG stelt ook dat

« The high levels of violence in El Salvador make the country especially dangerous for returning migrants » 42

(stuk B.5)

Een derde verslag van ICG geeft volgende aanbevelingen aan de overheid van de VS - die dus ook gelden voor de Belgische overheid:

« Refrain from instigating mass deportations or harsher anti-migration measures against Northern Triangle countries without prior guarantees of investment in returnees' communities, proper attention to returnees' employment and vocational needs, and close monitoring of security effects; and strictly respect human rights of migrants and deportees. » 43

Het CGVS geeft echter zelf toe dat er geen systematische opvolging is van de situatie van returnees in El Salvador en dat de informatie hierover beperkt is...

Verzoekers zullen dan ook zelf betrouwbare en recente informatie meegeven over de situatie van returnees in El Salvador, om de beperkte informatie van het CGVS hieromtrent aan te vullen.

Zo stelt een verslag van IDMC van 2018 in dit verband:

[...]

Een recent verslag van HRW, daterend van februari 2020, is nog veel explicieter. Hieruit blijkt dat de informatie over het lot van terugkeerders in El Salvador zo goed als onbestaand is, of minstens was tot het verschijnen van dit zeer recent verslag waarvan de bevindingen bijzonder schokkend zijn.

De executive summary ervan stelt zo, o.m.:

[...]

Het door HRW aangehaalde cijfer van returnees vermoord na hun terugkeer en omwille van hun vroegere emigratie is waarschijnlijk nog helemaal onderschat, omwille van volgende redenen :

[...]

Maar vermoord worden is niet het enig risico dat returnees oplopen:

[...]

Dit heeft als gevolg dat returnees vaak verborgen moeten (over)leven na hun terugkeer:

[...]

De hoedanigheid van returnees van verzoekers in geval van terugkeer naar El Salvador is wél een motief voor het bieden van een bescherming in hun hoofde. De situatie van verzoekers in geval van terugkeer werd niet correct geanalyseerd door het CGVS, daar hun specifieke situatie niet in concreto in acht werd genomen en de bestreden beslissing louter naar algemeen beschikbare informatie verwijst.

Overigens is de geciteerde informatie onvolledig en achterhaald, of stellen de geciteerde verslagen het tegenovergestelde dan wat het CGVS erin leest.

Deze houding van het CGVS werd trouwens reeds gecensureerd door uw Raad, in een recent arrest die de beslissing van het CGVS betreffende Salvadoraanse onderdanen vernietigde:[...]"

In een zesde, en laatste onderdeel, betogen verzoekers dat: "Zou Uw Raad van oordeel zijn dat de vrees voor ernstige schade van verzoekers geen verband houden met de Conventie van Genève, dan moet hun vrees onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en moet hen de subsidiaire bescherming toegekend worden.

De hoedanigheid van returnees van verzoekers moet, subsidiair, gezien worden als een grondslag voor bescherming, indien hen de hoedanigheid van vluchtelingen niet wordt erkend.

Hierop aanvullend, aangezien de geweldgraad die heerst in El Salvador, en het feit dat, behalve voor een aantal rijkelui die over voldoende geld beschikken om zichzelf in een zekere mate te beschermen, iedereen op elk moment in het vizier van gewapende groepen kan komen, kan aan verzoekers ook een bescherming worden toegekend op basis van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet.

Tot slot verwijzen verzoeker nog uitdrukkelijk naar hun argumentatie in huidig verzoekschrift en naar de geciteerde rechtspraak, alsook naar het feit, tevens van toepassing wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, dat niet enkel de situatie bij vertrek moet worden onderzocht, maar ook de opgelopen en actuele risico's bij terugkeer."

In ondergeschikte orde vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen.

2.3. Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten toe:

- VZW Nansen, *Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*, Nansen note 2018/03, maart 2018,
- International Crisis Group (ICG), *Life Under Gang Rule in El Salvador*, 26 december 2018,
- Internal Displacement Monitoring Center (IDMC), *Returning to El Salvador. Signs of an internal displacement crisis*, september 2018,
- Human Rights Watch (HRW), *Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020,
- International Crisis Group (ICG), *El Salvador's Politics of Perpetual Violence*, 19 december 2017.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

5. Bijzondere procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers' beschermingsverzoek.

Zo werden verzoekers op 26 mei 2021 afzonderlijk op het CGVS gehoord in aanwezigheid van hun advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid heeft gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Verder werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekers. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat ten aanzien van verzoekers, gelet op hun profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS waren verzoekers respectievelijk 15 en 17 jaar oud en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in staat zijn doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissingen blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers' persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in hun land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekers toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hen zou zijn overkomen. Dit al is gebeurd in het bijzijn van een tolk die het Spaans machtig is. Voorts blijkt dat verzoekers de mogelijkheid hebben gekregen om opmerkingen te formuleren bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Dit hebben ze ook gedaan.

Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop heeft gewezen dat verzoekers minderjarig zijn en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op hen van toepassing is. Hieruit blijkt de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekers en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met hun jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in hun land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat hun rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

6. Beoordeling

6.1. De minderjarige verzoekers dienden op 7 augustus 2020 bij de Belgische asiendiensten, met de hulp van hun moeder, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissingen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

6.3. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat het beschermingsverzoek van verzoekers hoofzakelijk berust op dezelfde gronden die hun moeder aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, waarvoor de weigeringsbeslissing definitief is.

Ten eerste halen beide verzoekers aan dat ze vrezen om door de bende 18 te worden gerekruteerd. Beide verzoekers verklaren dat ze in Alta Vista problemen ondervonden hebben met bendeleden die hen wouden rekruteren (notities persoonlijk onderhoud [NPO] eerste verzoeker, p.10, NPO tweede verzoeker, p.10-11). Tweede verzoeker werd ook eenmaal fysiek aangevallen op de voetbalschool in Alta Vista maar door de aanwezigheid van de trainer is dit niet verder uit de hand gelopen (NPO tweede verzoeker, p.11). Verzoekers zouden steeds hebben geweigerd om met de bendes samen te werken. Eerste verzoeker preciseert dat hij pas problemen ondervonden heeft met de bendes toen tweede verzoeker, zijn broer, bij hen kwam wonen (NPO eerste verzoeker, p.10).

Bijkomend haalt tweede verzoeker aan dat toen hij in San Martin bij zijn oma verbleef ook door bendeleden van bende 18 benaderd werd die hem wilden rekruteren en hem om gunsten vroegen, namelijk kleine pakketjes bij te houden en aan iemand specifiek te geven waarvoor hij dan snoep in ruil kreeg (NPO tweede verzoeker, p.10-11). Tweede verzoeker haalt aan dat hij dit steeds aan zijn grootmoeder verteld heeft, die hem op het goede pad hield. Voorts zouden bendeleden zich in het huis van zijn grootmoeder verstopt hebben toen ze een confrontatie hadden met de politie. Volgens de verklaringen van verzoeker is dit vaker gebeurd (NPO tweede verzoeker, p.12). De bendeleden van bende 18 in San Marin zouden nooit geweld tegen hem hebben gebruikt. Voorts verklaart tweede verzoeker dat hij naar zijn moeder verhuisd is omwille van de intimidaties vanwege de bendes en de poging die ze ondernamen om hem te rekruteren (NPO tweede verzoeker, p.5).

Tot slot verwijst tweede verzoeker ook nog naar de andere problemen die zijn moeder en stiefvader zouden hebben gekend (NPO tweede verzoeker, p.13). In dit verband wijst de Raad erop dat de mogelijkheid om een eigen beschermingsverzoek in te dienen niet kan aangewend worden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing die werd genomen ten aanzien van zijn moeder (zie RvS 15 september 2004, nr. 134.977). De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van het arrest geveld ten aanzien van verzoekers' moeder en mag hierover aldus niet opnieuw uitspraak doen.

6.4. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van verzoekers' eigen elementen aangehaald in hun beschermingsverzoek. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen afgelegd door familieleden en steunen op dezelfde vluchtmotieven.

Waar in het kader van het beschermingsverzoek van hun moeder reeds werd besloten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat omwille van voormelde bende problemen een nood aan bescherming te hebben, kan de commissaris-generaal bijgevolg terecht besluiten dat verzoekers op basis van dezelfde bende problemen als hun moeder evenmin een nood aan bescherming aannemelijk maken.

6.5. Daarbij moet nog worden gewezen op volgende vaststellingen, gedaan op basis van verzoekers' verklaringen en de bijgebrachte landeninformatie.

De Raad kan met verzoekers aannemen dat rekrutering van jongeren door de bendes in El Salvador veelvuldig voorkomt. In de landeninformatie bijgebracht door beide partijen, kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als *poste*), waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Voorts blijkt dat jongeren die rekrutering weigeren het voorwerp kunnen zijn van indirecte bedreigingen (zoals moord of poging tot moord op een naaste) gevolgd door directe bedreigingen en dat hun familie kan beslissen om hen in veiligheid te brengen of met hen te vertrekken indien de bedreiging aan de hele familie gericht is (zie "COI El

Salvador. Situation Sécuritaire” van 12 oktober 2020, p.14) en dat jongens van twaalf jaar of ouder het eerste doelwit zijn voor rekrutering, terwijl ook meisjes op jonge leeftijd kunnen gerekruteerd worden (zie International Crisis Group, Life under gang rule in El Salvador, p.9).

Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden om er een identiteit te krijgen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of *semivrijwillige* rekrutering waarbij verschillende bronnen wijzen op de afwezigheid van opties voor de jongeren in deze wijken. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status. Verder blijkt ook dat Salvadoranen moeten zorgen voor privé-transport of naschoolse programma's om ervoor te zorgen dat hun kinderen niet in contact komen met bendeleden. Ook kan het feit dat een jongere in een zone leeft die gecontroleerd wordt door een bende een vermoeden creëren dat hij geaffilieerd is met die bende wat kan resulteren in gewelddadige incidenten of intimidatie door bendes of de veiligheidsdiensten (COI Focus, p.15). Uit de landeninformatie blijkt ook dat bendes voornamelijk arme gebieden en bevolkingsgroepen domineren (UNHRC, p.6) en dat bendeleden voornamelijk in arme gezinnen zijn opgegroeid. Kortom, het zijn bovenal arme jongeren die, mede omdat ze lager opgeleid zijn en vaak niet naar school gaan, dan wel jongeren die te maken krijgen met politieke, economische en sociale uitsluiting, die het grootste risico lopen op rekrutering (zie UNHCR guidelines, p.35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p.18-19; UK Home Office “Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”, februari 2020, p.23-27 en Refugee Law Initiative “An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”, p.15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

Evenwel kan uit de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat elke jongen van de leeftijd van verzoekers het risico loopt gerekruteerd te worden door de bendes. Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn individuele merites beoordeeld worden en ook volgens de UNHCR *Guidelines* moeten de individuele omstandigheden in overweging genomen worden bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zelfs indien verzoekers binnen een risico profiel vallen.

Uit het arrest van 26 maart 2020 met nummer 234 533 blijkt dat hun moeder ook aangehaald heeft dat ze vreest dat haar zonen, namelijk beide verzoekers, door bende 18 zouden gerekruteerd worden. Hieromtrent wordt in voormeld arrest gemotiveerd dat: *“Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster twee kinderen heeft en dat haar oudste zoon sinds zijn twaalfde bij haar woont nadat zij de vader van haar kinderen had verlaten. De Raad stelt evenwel vast dat uit tweede verzoeksters verklaringen met betrekking tot het feit dat haar zoon geslagen werd niet kan worden afgeleid dat dit te maken had met bendegeweld of een poging tot rekrutering van haar zoon. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij blijkbaar in staat was om de jongens die haar vroegen haar kinderen te laten mee voetballen af te wimpelen en maakt zij geen gewag van verdere pogingen van deze jongens om haar kinderen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks te benaderen. Voor zover kan aangenomen worden dat het om een rekruteringspoging ging merkt de Raad verder op dat tweede verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verder geen details geeft over de jongens die hun zoon zouden benaderd hebben, noch enige concrete directe of indirecte bedreigingen die zouden gericht zijn aan hun zoon. Verder stelt de Raad vast dat tweede verzoekster verklaart dat zij aan haar moeder vroeg om bij haar te gaan wonen “maar dat zou het zelfde blijven want ook daar zijn bendes aanwezig, rivaliserende bendes, ten opzichte van onze wijk en daar zijn ze ook de adolescenten aan het rekruteren en als ze dan een adolescent zien die niet van daar afkomstig is, wat ze daarmee doen, ze laten die verdwijnen” (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 11). Bovendien stellen verzoekers in het verzoekschrift ook dat zij niet bepaald financiële problemen hadden, dat zij een eigen woning hadden en hun ouders over bouwgronden beschikten en ook privévervoer regelden om de kinderen naar school te kunnen vervoeren, en blijkt ook uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij er in geslaagd zijn om hun*

*kinderen uit de klauwen van de bendes te houden. Hoewel de Raad geenszins het bendegegeweld in El Salvador en de impact ervan op het dagelijkse leven van veel Salvadoranen onderschat, maken verzoekers hun vrees dat de kinderen zouden gerekruteerd worden niet concreet en tonen zij niet aan dat zij, in geval van terugkeer, niet meer in staat zouden zijn om hun kinderen te behoeden voor rekrutering door de bendes.” Aldus kon verzoekers’ moeder in haar verklaringen deze vrees voor gedwongen rekrutering door de bende 18 niet *in concreto* aantonen.*

In casu trachten beide verzoekers deze vrees voor gedwongen rekrutering te concretiseren door zelf incidenten aan te halen.

Alhoewel dat verzoekers’ moeder niet aangehaald heeft dat tweede verzoeker van San Martin naar Alta Vista verhuisd is en bij haar ingetrokken is omwille van het feit dat hij door bendeleden benaderd werd om kleine pakjes te bewaren die hij vervolgens aan specifieke personen diende te geven en omdat bendeleden zich in de woning van zijn grootmoeder trachtten te verstoppen tijdens politieacties, dient de Raad vast te stellen dat tweede verzoeker hieromtrent consistente en specifieke verklaringen afgelegd heeft die ook in de lijn liggen van de bijgebrachte landeninformatie waardoor deze verklaringen als aannemelijk kunnen gekwalificeerd worden. Aldus kan aan tweede verzoeker op dit specifiek element uit het vluchtrelaas het voordeel van de twijfel toegekend worden. Dit element kan op zich niet leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, daar het geenszins actueel meer is. Nadat tweede verzoeker op jonge leeftijd in San Martin, alwaar hij bij zijn grootmoeder verbleef, door bendeleden benaderd werd is hij in 2016 naar zijn moeder in Alta Vista verhuisd. Sinds 2016 tot aan het vertrek van zijn familie uit El Salvador in november 2018, heeft tweede verzoeker samen met zijn gezin in Alta Vista gewoond (NPO tweede verzoeker, p.5). Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat de voorgehouden problemen met de bendeleden in Alta Vista geen verband houden met de problemen die tweede verzoeker met de bende 18 in San Martin gekend heeft. Evenmin vormde dit de directe aanleiding waarom verzoekers in november 2018 El Salvador verlaten hebben.

Waar nog kan aangenomen worden dat tweede verzoeker na zijn verhuis naar Alta Vista aangesproken werd door derden met de vraag wie hij was, van waar hij kwam en wie zijn familie was (NPO tweede verzoeker, p.12) en dat dit een emotionele impact op een kind heeft, wordt er geenszins aannemelijk gemaakt dat er in Alta Vista daadwerkelijk rekruteringspogingen hebben plaatsgevonden zoals verzoekers aanhalen. Ten eerste omdat er tegenstrijdige verklaringen zijn tussen de verklaringen van verzoekers onderling. Eerste verzoeker heeft verklaard dat telkens als ze naar de voetbalschool gingen of van de voetbalschool kwamen er om gunsten gevraagd werd (NPO eerste verzoeker, p.10-11). Later stelt eerste verzoeker dat zij door dezelfde personen op school benaderd werden (NPO eerste verzoeker, p.12). Tweede verzoeker verklaart daarentegen dat om gunsten gevraagd werd telkens ze naar het huis van vrienden gingen om taken te maken of voor voetbaltrainingen (NPO tweede verzoeker, p.11). Op school kenden ze geen problemen (NPO tweede verzoeker, p.15). Verder geeft tweede verzoeker aan dat ze soms een deel van hun geld vroegen ofwel vroegen ze om dingen voor hen te kopen of om tot de bende toe te treden (NPO tweede verzoeker, p.12-13), terwijl eerste verzoeker stelt dat ze vroegen om drugs te brengen, de politie in de gaten te houden, renta te innen bij zaken en dat ze dit telkens geweigerd hebben (NPO eerste verzoeker, p.10-11). Verder stelt eerste verzoeker dat hij dit ook telkens aan hun moeder verteld heeft evenals aan hun stiefvader (NPO eerste verzoeker, p.11). Daarentegen heeft tweede verzoeker verklaard dat niemand hiervan op de hoogte was, behalve de trainer (NPO tweede verzoeker, p.14). In dit verband merkt de Raad nog verder op dat indien ze dit telkens aan hun moeder verteld hebben zoals eerste verzoeker verklaart, er redelijkerwijze kan verwacht worden dat hun moeder deze gebeurtenissen eveneens tijdens haar persoonlijk onderhoud zou hebben aangehaald, *quod non*. In haar persoonlijk onderhoud beperkt hun moeder zich tot algemene en nietszeggende verklaringen omtrent de gedwongen rekrutering van haar kinderen. Dit knelt des te meer daar eerste verzoeker verklaard heeft dat de problemen de laatste maanden toenamen (NPO eerste verzoeker, p.11). Deze verschillende tegenstrijdigheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ernst van de voorgehouden problemen met en de rekruteringspoging door de bendeleden van beide verzoekers in Alta Vista.

Voorts is het weinig plausibel dat de bendes verzoekers gedurende meer dan een jaar benaderden en dat ze dit telkens konden weigeren. Eerste verzoeker geeft zelf aan dat de problemen met de bendeleden begonnen zijn toen zijn broer bij hen kwam wonen en dat het de laatste maand voor hun vertrek verergerd is (NPO eerste verzoeker, p.11). Nochtans verklaarden beide verzoekers dat de

bendeleden zeiden dat ze hun mama, stiefvader en familieleden zouden vermoorden indien ze weigerden om met hen samen te werken (NPO tweede verzoeker, p.13; NPO eerste verzoeker, p.12). Daarenboven wanneer de bendeleden naar hun huis kwamen slaagde hun moeder er telkens in ze weg te sturen zonder dat er problemen waren en zonder dat ze hun moeder iets aandeden (NPO tweede verzoeker, p.13; NPO eerste verzoeker, p.13, 14). Deze handelswijze stemt niet overeen met de informatie opgenomen in de voorgelegde landeninformatie. Het rechtsplegingsdossier bevat informatie door beide partijen ingediend over de reputatie en werkwijze van bendes waaruit blijkt dat zij over het algemeen niet alleen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpakken maar ook dat zij erom bekend staan meedogenloos te zijn (zie bv. COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020, p.9-11; 14-16; UNHCR guidelines, p.10-13, 29, 31). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen. In deze context en gelet op de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat zij die, wanneer hen dat wordt gevraagd, weigeren om tot een bende toe te treden zeer kwetsbaar zijn voor extreme represailles via indirecte dan wel directe bedreigingen (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020, p.19, 24), is het allerminst aannemelijk dat verzoekers maandenlang openlijk hun eis weigerden telkens wanneer ze door bendeleden aan gesproken werden en dit zonder dat er ooit gevolg werd gegeven aan de bedreigingen.

Daarenboven maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de klap die tweede verzoeker op zijn borst gekregen heeft verband houdt met problemen met bendeleden. Ten eerste kan tweede verzoeker deze fysieke aanval niet in tijd situeren (NPO tweede verzoeker, p.14), terwijl eerste verzoeker dit een maand voor hun vertrek uit El Salvador situeert (NPO, eerste verzoeker, p.11). Bovendien wanneer de protection officer aan tweede verzoeker de eerste keer vraagt wanneer hij met de voetbalschool gestopt is, antwoordt tweede verzoeker dat hij dit niet weet. Hij brengt dit ook niet spontaan in verband met de klap op zijn borstkas die hij van een bendelid zou gekregen hebben (NPO tweede verzoeker, p.8). Voorts kan er ook niet aan voorbij gegaan worden dat verzoekers’ moeder in navolging van het fysieke geweld waarvan tweede verzoeker stelt het slachtoffer geweest te zijn, niet verklaard heeft dat haar zonen niet meer naar de voetbalschool zouden gegaan zijn en dat ze hen omwille van die klap niet meer het huis uit liet gaan, zoals beide verzoekers heden verklaard hebben (NPO eerste verzoeker, p.12; NPO tweede verzoeker, p.14). De voorgehouden vrees wordt verder ondermijnd door hun verklaringen dat ze naar school zijn blijven gaan en enkel met de voetbalschool gestopt zijn (NPO tweede verzoeker, p.14; NPO eerste verzoeker, p.12), terwijl eerste verzoeker tevens verklaard heeft dat ze ook op school door dezelfde personen benaderd werden. Aangezien de vermeende bedreigingen essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas, mag redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers en hun moeder deze bedreigingen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk weten te situeren. Hun onvermogen om dit te doen vormt wel degelijk een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van hun relaas. In het licht van wat voorafgaat is de jonge leeftijd van beide verzoekers geen afdoende verschoningsgrond voor hetgeen voorafgaat daar eerste verzoeker duidelijk aangegeven heeft alles aan zijn moeder te hebben verteld. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *“De documenten die worden neergelegd kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststelling. De brief van jouw voetbaltrainer vertoont een gesolliciteerd karakter en is niet afkomstig van een officiële instelling. Het betreft een persoonlijke getuigenis die an sich weinig bewijswaarde heeft. De kopie van het identiteitsbewijs van die persoon voegt verder niets toe”*. Verzoekers tonen ook niet aan dat hun trainer in voormelde brief verwijst naar de slagen waarvan hij getuige was die tweede verzoeker na een voetbaltraining zou gekregen hebben en die tevens de concrete aanleiding vormde waarom verzoekers met de voetbalschool gestopt zijn.

Verder is het weinig aannemelijk dat verzoekers die voorhouden vele keren door de bendeleden tussen 2016 en november 2018 aangesproken geweest te zijn, stellen deze bendeleden niet te kennen (NPO tweede verzoeker, p.13 en NPO eerste verzoeker p.13). Beide verzoekers weten niet wie de bendeleden zijn. Evenmin weten verzoekers of er andere kinderen in de wijk of op de voetbal dezelfde problemen als zij ondervonden hebben (NPO tweede verzoeker, p.14; NPO eerste verzoeker, p.12). Het gegeven dat tweede verzoeker pas sinds 2016 in Alta Vista woont en misschien een andere vriendenkring dan eerste verzoeker heeft, is op zich geen afdoende verschoningsgrond daar verzoekers voorhouden maandenlang benaderd te zijn geweest door bendeleden in Alta Vista alwaar ze beiden schoolliepen en naar de voetbalschool gingen. In hun verzoekschrift argumenteren verzoekers ook dat de verwerende partij hieromtrent te weinig vragen gesteld heeft, maar op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dit niet. In hun verzoekschrift geven verzoekers ook niet aan welke bijkomende informatie ze hadden kunnen geven indien er nog andere vragen gesteld waren geweest.

Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij enkel naar buiten gingen om naar school te gaan, naar de voetbalschool te gaan en om schoolopdrachten bij vrienden af te werken. Naar de voetbalschool gingen ze weliswaar te voet, want die was op 10 minuten stappen, maar naar school gingen met een privétransport (NPO tweede verzoeker, p.14). Hun moeder zorgde ervoor dat ze niet op straat speelden of voetballen zodat zij geen contact zouden hebben met bendeleden. Ook volgden de verzoekers intensieve lessen op de voetbalschool zodat ze niet op straat hoefden te spelen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dit één van de voorzorgsmaatregelen of zogenaamde ‘coping strategy’ is die ouders in bendegecontroleerde wijken nemen om te vermijden dat hun kinderen in contact komen met bendes en desgevallend rekrutering (UK Home Office, p. 25; ICG, life under Gang Rule in El Salvador, 26 november 2018). Dat de bendeleden maandenlang moeite zouden steken in twee jongens die slechts zeer beperkt beschikbaar zijn, overtuigt de Raad niet. De Raad ziet dan ook niet in wanneer verzoekers dan van nut zouden zijn geweest voor de bendeleden en waarom de bendeleden in deze omstandigheden enig risico zouden nemen om hen te zoeken voor samenwerking, dienstverlening en desgevallend rekrutering.

Gelet op de tegenstrijdige, vage en weinig plausibele verklaringen die verzoekers afgelegd hebben, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers voor hun vertrek uit El Salvador het slachtoffer werden van rekruteringspogingen door bendeleden van bende 18 in Alta Vista waar beiden woonachtig waren voorafgaand aan hun vertrek uit El Salvador.

De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat het profiel van verzoekers, behalve hun leeftijd, niet voldoet aan de geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Er blijkt niet dat verzoekers, hun moeder en stiefvader zich in Alta Vista in een precaire socio-economische situatie bevonden noch dat verzoekers, hun moeder of stiefvader enige affiniteit zouden hebben met de bendes. In het arrest van 26 maart 2020 met nummer 234 533 werd reeds gemotiveerd dat: *“Bovendien stellen verzoekers in het verzoekschrift ook dat zij niet bepaald financiële problemen hadden, dat zij een eigen woning hadden en hun ouders over bouwgronden beschikten en ook privévervoer regelden om de kinderen naar school te kunnen vervoeren, en blijkt ook uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij er in geslaagd zijn om hun kinderen uit de klauwen van de bendes te houden. Hoewel de Raad geenszins het bendegegeweld in El Salvador en de impact ervan op het dagelijkse leven van veel Salvadoranen onderschat, maken verzoekers hun vrees dat de kinderen zouden gerekruteerd worden niet concreet en tonen zij niet aan dat zij, in geval van terugkeer, niet meer in staat zouden zijn om hun kinderen te behoeden voor rekrutering door de bendes.”* Er zijn in het rechtsplegingsdossier geen aanwijzingen die aannemelijk maken dat daar alsnog anders over moet worden gedacht. Verzoekers maken immers, naast hun vluchtrelaas met betrekking tot de rekruteringspogingen door leden van bende 18 in Alta Vista dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door Barrio 18 in Alta Vista of door een andere bende in Alta Vista zullen worden vervolgd of gevisieerd. Waar hoger aannemelijk wordt geacht dat tweede verzoeker in San Martin door bendeleden benaderd werd toen hij er alleen bij zijn grootmoeder woonde, blijkt niet dat deze rekruteringspogingen nog actueel zijn. Nergens uit het relaas van verzoekers of de verklaringen van hun moeder blijkt dat de bendeleden uit San Martin die tweede verzoeker destijds benaderd hebben nog naar hem op zoek zijn voor verdere samenwerking. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen.

6.6. Op basis van het geheel van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*. De informatie die verzoekers aanhalen, werpt geen ander licht op de voorgaande appreciatie, aangezien

het dezelfde informatie is als deze waarop de voormelde analyse is gebaseerd. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit verzoekers uitgebreid citeren en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden geïdendeerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer. Verzoekers tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als 'returnee' aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, wordt geen geloof gehecht aan de beweerde rekruteringspogingen door de bende 18 in Alta Vista. Uit het arrest van 26 maart 2020 met nummer 234 533 blijkt dat het vluchtrelaas van hun moeder en stiefvader eveneens ongeloofwaardig werd bevonden. Derhalve maken verzoekers niet aannemelijk dat zij voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van benedeleden stonden. Evenmin zijn er andere indicaties dat zij actueel voor hun vertrek uit El Salvador andere problemen hadden met benedeleden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden geïdendeerd door benedeleden. Met betrekking tot de problemen die tweede verzoeker in San Martin op zeer jonge leeftijd met benedeleden gekend heeft, wijst de Raad er wederom op dat deze problemen geenszins actueel zijn zoals hoger uitvoerig uiteengezet werd. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekers en de verklaringen van hun moeder dat ook hun vader, toen beide verzoekers zeer jonge kinderen waren, door bendegeweld omgekomen is. Uit de verklaringen van hun moeder blijkt duidelijk dat hij slachtoffer geworden is van willekeurig bendegeweld in San Martin. Hij werd geenszins door benedeleden persoonlijk geïdendeerd (administratief dossier, map 6, NPO moeder, p.8).

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of omdat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat ze niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met Barrio 18 in Alta Vista niet geloofwaardig worden geacht.

In zoverre verzoekers menen dat zij behoren tot de specifieke sociale groep gedefinieerd als 'returnees' die in het buitenland verbleven hebben, wijst de Raad erop dat uit artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet volgt dat twee voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld om te worden beschouwd als een specifieke sociale groep: ten eerste, moeten de leden van de groep een *"aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden"*, of een kenmerk of geloof delen *"dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven"*, en ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als *"afwijkend"* wordt beschouwd. Hoewel de bewoordingen van de Vreemdelingenwet

afwijken van de bepaling in de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat deze formulering werd ingevoerd op grond van de Kwalificatierichtlijn aangenomen in 2004, en dat het Hof van Justitie in het arrest X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel heeft geoordeeld dat een groep wordt geacht een “specifieke sociale groep” te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z, arrest van 7 november 2013, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov tegen Hongarije, pt. 89; RvS 5 maart 2021, nr. 14.253 (c)). De Raad stelt evenwel vast dat voor zover verzoekers doen gelden dat zij behoren tot de specifieke sociale groep die wordt omschreven als ‘returnees’, zij in geen van deze hypothesen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden vereist door de rechtspraak van het Hof van Justitie. Er kan niet worden ingezien hoe verzoekers zouden behoren tot een groep met een eigen identiteit die in de directe omgeving als afwijkend zou worden beschouwd, nu zij voor hun vertrek geen ernstige problemen kenden met bendes, noch concreet aantonen waarom dergelijk risico in hun geval zou bestaan in geval van terugkeer.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij, in hun hoedanigheid van terugkeerders, zouden behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de objectieve landeninformatie, laat niet toe te besluiten dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

De door verzoekers toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken B.1-5) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van hun vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, gelet op hetgeen voorafgaat.

6.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” en “*In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.*” (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde

reden of doel (zie COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, laat staan van die aard zou zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar El Salvador louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers’ geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund of is verouderd.

6.8. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat niet wordt aangetoond dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalden die een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad stipt nog aan dat het criterium in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, geen dan wel eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 542548/001, p. 108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van dien aard te zijn dat zij “*een apart verzoek rechtvaardigen*”.

Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

7. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Hetzelfde geldt voor uitspraak van het CNDA waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken.

Verder moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoeker, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst. In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissingen opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij geen voldoende onderzoek hebben gevoerd naar de verklaringen van verzoekers en de door hen bijgebrachte stukken, niet dienstig. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet blijken. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden aangenomen.

9. Artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*

Deze bepaling voorziet slechts in de verplichting om een verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt. Het is evenwel niet steeds mogelijk om tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf vast te stellen. De protection officer is daarom niet verplicht om een verzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor om hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Deze bepaling belet de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoeker niet werd geconfronteerd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55412). Verder hebben verzoekers door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en hebben zij de mogelijkheid gehad om hierop te reageren door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verzoekers hebben de gelegenheid genomen om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, maar kunnen *in casu* niet overtuigen. Ten slotte wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekers vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen.

10. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. De Raad gaat te dezen enkel na of door verzoekers al dan niet eigen feiten worden aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

11. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

De middelen zijn ongegrond.

13. Kindvriendelijke samenvatting van de uitspraak

In deze zaak verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen jullie beroep. Dat wil zeggen dat de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen definitief zijn. Jullie krijgen geen bescherming als vluchteling en ook geen subsidiaire bescherming in België.

Hieronder zal de Raad zijn uitspraak samenvatten zodat jullie als jongere deze uitspraak kunnen begrijpen.

“Tijdens de zitting hebben jullie je verhaal gedaan. In helder Nederlands vertelde Steven (bravo!), dat jullie je goed voelen in België, jullie goede “educatie” krijgen en jullie jullie leven hier ontwikkelen. Jullie willen liever niet terugkeren naar El Salvador. Daar zien jullie geen toekomst en vrezen jullie voor jullie leven door de aanwezigheid van bendes. Ook de rechter heeft aandachtig naar jullie geluisterd en jullie dossiers goed bestudeerd.

Jullie moeder en stiefvader hebben eerder al een verzoek om internationale bescherming ingediend. Jullie moeder vertelde toen dat ze bang is dat jullie tegen jullie zin zouden moeten werken voor en lid worden van de bende Barrio 18 in Alta Vista. Jullie moeder haalde ook aan dat zij reeds met deze bende problemen ondervonden heeft. Zowel de commissaris-generaal als de rechter hier waren niet overtuigd van de ernst en geloofwaardigheid van haar verhaal. Daarom kreeg jullie moeder en stiefvader een negatieve beslissing, een weigering van bescherming als vluchteling en ook geen subsidiaire bescherming. Die beslissingen zijn definitief. Dat wil zeggen dat de rechter over het verzoek van jullie moeder en stiefvader geen nieuwe uitspraak kan of mag doen.

De rechter heeft ook jullie dossier met veel zorg bekeken.

Steven heeft verklaard dat hij al in San Martin, toen hij er bij zijn grootmoeder langs vaderszijde woonde na het overlijden van jullie vader, door bende 18 benaderd werd. Ze vroegen je (Steven) om pakjes te bewaren of aan aangeduide personen te geven, hetgeen je ook gedaan hebt. Soms kwamen bendeleden zich ook in het huis van je grootmoeder verstoppen. Je zou omwille van deze problemen in 2016 terug naar je moeder in Alta Vista verhuisd zijn. Hierbij valt het op dat je moeder nooit eerder gezegd had dat jij in 2016 naar haar verhuisd bent omwille van problemen met Barrio 18 in San Martin. De rechter vindt wel dat je consistente en specifieke verklaringen aflegt die overeenkomen met landeninformatie over jullie land. Omwille hiervan kent de rechter je het voordeel van de twijfel toe waardoor zij deze feiten geloofwaardig acht. Deze gebeurtenissen zijn niet voldoende om je als vluchteling te erkennen, want je bent in 2016 terug naar Alta Vista bij je moeder gaan wonen. Je problemen in Alta Vista hebben niets meer te maken met de problemen die je nadien met Barrio 18 in San Martin gekend hebt. Je problemen in San Martin zijn dus niet meer actueel. Je problemen in San Martin met de Barrio 18 waren ook niet de reden waarom jullie in november 2018 El Salvador verlaten hebben.

Verder stelt de rechter vast dat jullie verzoek voor een groot deel steunt op hetzelfde verhaal als dat van jullie moeder. Na alles goed bekeken (en beluisterd) te hebben is de rechter van mening dat jullie er ook niet in slagen aannemelijk te maken dat jullie problemen hadden en (zullen) hebben met Barrio 18 in Alta Vista die van die aard zijn dat jullie bescherming nodig hebben in België. Ook volgens de rechter

waren jullie verklaringen vaak in tegenstrijd, vaag en weinig plausibel. Jullie verklaringen waren ook niet over de hele lijn hetzelfde en spraken elkaar tegen: zo bijvoorbeeld over de plaats waar jullie bedreigd werden en welke gunsten de benedeleden aan jullie vroegen; ander voorbeeld: Steven zegt dat jullie op school geen problemen hadden, terwijl Enrique verklaart dat jullie ook op school door dezelfde benedeleden aangesproken werden; jullie verklaren ook dat jullie vaak door de benedeleden benaderd werden: Enrique heeft dit altijd aan jullie mama en stiefvader verteld, maar jullie mama heeft deze concrete belangrijke problemen tijdens haar gehoren nooit verteld.

Jullie verklaren alle twee dat jullie van 2016 tot november 2018 vaak door benedeleden aangesproken werden om jullie bij hen aan te sluiten of om gunsten te verlenen. Jullie hebben dit telkens kunnen weigeren, alhoewel Steven zegt dat hij soms geld gaf aan de benedeleden als ze dit vroegen. De benedeleden kwamen ook naar jullie thuis om te vragen of jullie met hen mochten spelen, maar jullie moeder heeft hen altijd kunnen wegsturen. Jullie dossier bevat veel informatie over de slechte reputatie en werkwijze van bendes. Uit de landeninformatie over jullie land blijkt dat wanneer je weigert om met een bende samen te werken of weigert op een eis in te gaan, zij zeer gewelddadig kunnen zijn. Daarom gelooft de rechter niet dat jullie maandenlang openlijk en op een vrij makkelijke manier de eis van de benedeleden geweigerd hebben zonder dat zij op enige gewelddadige manier gereageerd hebben op jullie weigering.

Jullie zeggen ook dat Steven één keer door de benedeleden op de voetbalschool geslagen werd. Enrique zegt dat dit een maand voor jullie vertrek uit El Salvador gebeurd is, maar Steven kan zich niet meer herinneren wanneer dit gebeurd is. Jullie mama verklaart ook dat Steven geslagen werd, maar ze heeft niet gezegd dat jullie als gevolg hiervan niet meer naar de voetbalschool gegaan zijn en dat zij jullie niet meer het huis uit liet gaan, tenzij om naar school te gaan. Ook heeft ze niet gezegd dat dit een maand voor jullie vertrek uit El Salvador gebeurd is. Over zo'n belangrijk element van jullie problemen ongelijke verklaringen afleggen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen. Verder vindt de rechter dat het weinig geloofwaardig is dat jullie met de voetbalschool gestopt zijn, maar nog naar school gegaan zijn en daar geen problemen ondervonden hebben, terwijl Enrique vertelt dat de benedeleden jullie daarvoor ook op school benaderd hebben. Ook zijn jullie onvoldoende op de hoogte van de identiteit van de benedeleden die jullie maandenlang benaderd hebben en die zelfs met jullie wilden spelen.

Jullie profiel (manier van leven in jullie land) in Alta Vista komt ook helemaal niet overeen met de jongeren die meestal door de bendes opgezocht worden voor samenwerking en aanwerving. De brief van jullie trainer die jullie voorleggen, is niet sterk en overtuigend genoeg. Uit dat alles besluit de rechter dat jullie verhaal met betrekking tot jullie problemen met Barrio 18 in Alta Vista ook niet kan worden geloofd. Daardoor zijn er geen aanwijzingen dat jullie bij terugkeer naar El Salvador ernstige problemen riskeren met benedeleden. Evenmin blijkt dat jullie omwille van jullie verblijf in België problemen met benedeleden riskeren bij terugkeer.

Daarom volgt de rechter de beslissing van de commissaris-generaal dat jullie om deze redenen niet als vluchteling kunnen erkend worden en ook niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Jullie kunnen ook subsidiaire bescherming krijgen wanneer in jullie land er een situatie is van een gewapend conflict én willekeurig geweld. De commissaris-generaal meent dat het geweld in El Salvador niet gebeurt in het kader van een gewapend conflict. De rechter erkent dat er veel geweld is in El Salvador, dat veel mensen met dit geweld te maken krijgen en dat het geweld bijzonder ernstig is. Tegelijkertijd toont de informatie die de rechter heeft ook aan dat het geweld doelgericht en individueel is. Het is geen geweld dat alle burgers zonder onderscheid raakt. Volgens de landeninformatie die de rechter heeft, is er in El Salvador op dit moment geen sprake van het soort willekeurig geweld dat aanleiding geeft tot subsidiaire bescherming. Jullie brengen geen informatie aan die aantoont dat deze analyse niet langer correct is.

Volgens de rechter heeft de commissaris-generaal alles gedaan wat nodig was om in jullie geval tot zorgvuldige beslissingen te kunnen komen.

Afsluitend wil de rechter, hoewel dit niets kan veranderen aan het resultaat van jullie beroep, graag nog opmerken dat jullie zeer goed jullie best gedaan hebben om onze taal te leren. De rechter hoopt dat

deze samenvatting er voor kan zorgen dat jullie beter begrijpen waarom zij in jullie zaak tot deze beslissing is gekomen.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS